ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

της **Ολύβιας Τζιουβάρα**

Σε οποιονδήποτε βρέθηκε το απόγευμα της Παρασκευής 30.10 στην κατάμεστη αίθουσα στο Σεράφειο του Δήμου Αθηναίων αρχικά θα δημιουργήθηκε η αίσθηση πως κάτι κινείται στον ιδιωτικό τομέα και συγκεκριμένα στο μεγαλύτερο εργατικό κέντρο της χώρας. Πως κάτι κινείται σε μια αγωνιστική κατεύθυνση. Άλλωστε η ομιλία του προέδρου της διοίκησης του ΕΚΑ, προερχόμενου από τις δυνάμεις της **ΔΑΣ/ΚΚΕ,** έβριθε από παραδείγματα κλαδικών αγώνων και, κυρίως, εγκώμια για την -πράγματι- **μεγαλειώδη απεργία στα λιμάνια της χώρας,** κομμάτι της διεθνούς αντιπολεμικής πρωτοβουλίας. Την ίδια απεργία χαιρέτησε ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά καθώς και ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Προσωπικού Έλξης, των οποίων η απεργία κρίθηκε παράνομη και τελικά στηρίχτηκε εν τέλει από την Πανελλήνια Ομοσπονδία Σιδηροδρομικών, αναγκάζοντας τη Hellenic Train να ακυρώσει όλα τα δρομολόγια.

Πράγματι, σπουδαία μέρα για το εργατικό κίνημα της χώρας, ιστορική και για τη διεθνή συνεργασία ανάμεσα στα τμήματα της εργατικής τάξης σε διαφορετικές χώρες. Εκεί γεννιέται λοιπόν το πρώτο μας ερώτημα: **Γιατί το ΕΚΑ δεν είχε κηρύξει επίσης 24ωρη απεργία,** ώστε ο ιδιωτικός τομέας σύσσωμος να βρεθεί στα λιμάνια ενάντια στον πόλεμο;

Το κέντρο όμως της συζήτησης δεν ήταν εκεί αλλά στην **25η Νοεμβρίου** που, κατά κοινή

ομολογία, δεν πρέπει να είναι **μια ακόμη** απεργιακή ημερομηνία στο ημερολόγιο. Πρέπει να είναι η μέρα που θα αναδειχθεί το ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικούν συλλογικά, με δύναμη και αποφασιστικότητα, και να μην είναι μια ακόμα διαμαρτυρία.

Η **ακρίβεια, η στεγαστική κρίση, οι μισθοί πείνας** και η μεταφορά πόρων **από την κοινωνία στον πόλεμο και στα κέρδη,** είναι η ίδια πολιτική. Όμως αυτή την πολιτική δεν θα τη σταματήσει **μία μέρα αποχής από τη δουλειά,** αν η μέρα αυτή δεν προετοιμαστεί και αν δεν έχει προοπτική συνέχειας. Επίσης, την 25η, ως παγκόσμια μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, πρέπει πράγματι να μην αμελήσουμε την διπλή καταπίεση των εργαζομένων γυναικών από την εργοδοσία, όπως σωστά ειπώθηκε από μια συναδέλφισσα στη σύσκεψη, αλλά να μην ξεχάσουμε και άλλες πτυχές της, τον νόμο Τσιάρα για τη συνεπιμέλεια που κρατά γυναίκες και παιδιά ομήρους κακοποιητών, να μην ξεχάσουμε πως το κράτος και η αστυνομία αγνοεί τις καταγγελίες μέχρι οι καταγγέλλουσες να βρεθούν δολοφονημένες.

Υπάρχουν, λοιπόν, και άλλα ερωτήματα που οφείλουμε να θέσουμε, όχι από φετίχ, αλλά γιατί αφορούν την αποτελεσματικότητα αυτής της μάχης. Οι δυνάμεις που πρωταγωνιστούν στη διοργάνωση της απεργίας στις 25 Νοεμβρίου, οι δυνάμεις δηλαδή του **ΠΑΜΕ,** είναι πρώτη δύναμη στο **ΕΚΑ,** στην **ΑΔΕΔΥ,** σε πολλές ομοσπονδίες, όπως των εκπαιδευτικών, έχουν πλειοψηφίες σε πολλά εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες του ιδιωτικού τομέα, σε πολλά ΔΣ φοιτητικών συλλόγων και μαθητικών συμβουλίων. Γιατί, ενώ επικαλούνται την παρουσία τους στην απεργία στις 30 Οκτωβρίου, δεν οργάνωσαν αυτή τη μάχη από καλύτερες θέσεις, για να ανεβεί το κίνημα; Γιατί δεν τέθηκε το ζήτημα συμμετοχής με απεργία σ’ όλον αυτό τον αστερισμό από σωματεία, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα; Η μεγάλη δύναμη συνοδεύεται και από μεγάλη ευθύνη. Και αν το ΕΚΑ και οι ομοσπονδίες είχαν βρεθεί στις 30 Οκτώβρη στα λιμάνια, το εργατικό κίνημα θα αποκτούσε μεγαλύτερη δυναμική ενόψει και της 25ης Νοέμβρη.

Στην εισήγηση που ακούστηκε στη σύσκεψη του ΕΚΑ υπάρχουν, επιπλέον, μερικά παράδοξα που αξίζει να τα συζητήσουμε. Καταρχάς, η απεργία παρουσιάζεται ως «μονόδρομος», και λέγεται ότι χωρίς τους εργαζόμενους δεν κινείται τίποτα. Συμφωνούμε απόλυτα. Τότε όμως, γιατί δεν είναι πιο κοντά, όταν η Γαλλία και η Ισπανία βγαίνουν **στις 5 και στις 11 του μήνα;** Η αυτοκριτική φαίνεται να γίνεται διαρκώς χωρίς υποκείμενο. Η εισήγηση λέει ότι η ζωντανή συλλογική συζήτηση πρέπει να γίνει οργανικό στοιχείο της λειτουργίας του ΕΚΑ και να μην μένει από συνέδριο σε συνέδριο, και ότι αν αυτά ήταν δεδομένα θα ήμασταν σε καλύτερη θέση. Αλλά αν δεν είναι δεδομένα, ποιος έχει την ευθύνη; Και ποιος αποδέχεται τις ηλεκτρονικές διαδικασίες που, όπως ειπώθηκε, υπονομεύουν τη λειτουργία των σωματείων;

Εκεί που πλέον αποκαλύπτεται το μοτίβο είναι στους αγώνες που δεν συνδέονται. Μας λένε ότι ήδη οργανώνονται κινητοποιήσεις και στάσεις εργασίας στη ΔΕΛΤΑ, στην Pepsico, στο εμπόριο, στους οικοδόμους, στον επισιτισμό, στις ταχυμεταφορές, στις τηλεπικοινωνίες, και ότι θα κλιμακωθούν και μετά την απεργία. Πού είναι **το κοινό σχέδιο αγώνα** που τις συνδέει; Χωρίς αυτό, η «κλιμάκωση» μένει δήλωση, ένα ημερολόγιο σπαρμένο με αμοιβαία αποκλειόμενα ραντεβού κλάδων που ποτέ δεν γίνεται ποτάμι ανατροπής.

Και, πράγματι, αυτά δεν είναι λεπτομέρειες. Είναι ζητήματα ζωής και θανάτου για την τάξη μας. Η αλήθεια είναι ότι μετράμε νεκρούς, αναφέρθηκε και στην εισήγηση του προέδρου του ΕΚΑ: δύο μεταλλεργάτες στη Μότορ Όιλ, δολοφονημένους και σακατεμένους οικοδόμους στο Ελληνικό και στο Βοτανικό, διανομείς. Βλέπουμε τους εργαζόμενους στην PizzaFan, στο Χωριάτικο και στα Bread Factory που δεν ξέρουν αν θα πληρωθούν. Πολλά τα παραδείγματα και από άλλους κλάδους. Σε κάθε ένα από αυτά, ποια ήταν η απάντηση του Εργατικού Κέντρου με την ισχύ που διαθέτει; Δελτία τύπου; Μια απεργία μετά από μήνες;

Και επειδή ειπώθηκε ότι **η αναμονή των εκλογών είναι καταστροφική επιλογή,** συμφωνούμε. Όμως όλα τα άλλα, χωρίς σχέδιο, είναι εκλογική αναμονή με άλλο όνομα.

Η Ευρώπη φλέγεται στον παλμό πολύμορφων κινημάτων ενάντια στον πόλεμο, την ακρίβεια, τη στεγαστική κρίση, την φτώχεια και την διαφθορά. Στην Ελλάδα η κυβέρνηση φοβάται ένα ξέσπασμα εργαζόμενων και νεολαίας μέσα σε ένα καθεστώς ακρίβειας, ενεργειακής και όχι μόνο φτώχειας και εκτεταμένης διαφθοράς. Και είναι ακριβώς αυτόν τον φόβο που οφείλουμε να κάνουμε πραγματικότητα. Να μπούμε μπροστά στην αναγκαία εργατική αντεπίθεση, όχι περιμένοντας, αλλά με αυτοπεποίθηση από τις νέες δυνατότητες που διαμορφώνονται. Αναφέρθηκε στην σύσκεψη πως θα υπάρξει κάποια κινητοποίηση στις **7 Νοεμβρίου,** ημέρα Σάββατο, στο υπουργείο Οικονομικών, χωρίς ώρα, χωρίς περιγραφή. Αναμονή και για αυτή την ανακοίνωση.

Η πραγματικότητα όμως δείχνει πως **η απεργία κερδίζεται πριν από την απεργία.** Η συμμετοχή δεν θα προκύψει από ανακοινώσεις. Θα προκύψει από γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, από επιτροπές αγώνα, από συζήτηση πρόσωπο με πρόσωπο, από στάσεις εργασίας, από εξορμήσεις. Σε πολλούς χώρους η απεργία δεν είναι εύκολη, γιατί η εργοδοσία είναι σκληρή, ενώ σε άλλους **η εργασία κρύβεται πίσω από μορφές που υποκρύπτουν την εξαρτημένη σχέση.** Οι συνάδελφοι απεργούν όταν νιώθουν ότι δεν θα μείνουν μόνοι, ότι το σωματείο τους καλύπτει και ότι υπάρχει ένα σχέδιο με προοπτική.

Είναι όμως βασικό, εκτός από τις αγωνιστικές ημερομηνίες να μιλήσουμε και για τις

διεκδικήσεις, να παλέψουμε να είναι συγκεκριμένες και κοινές. Ζητάμε αυξήσεις και κλαδικές Συλλογικές Συμβάσεις, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και σε χώρους όπου η εργασία κρύβεται πίσω από δελτία παροχής υπηρεσιών, ψευδο-αυτοαπασχόληση και ελαστικές συμβάσεις. Διεκδικούμε **να αναγνωρίζεται ως εργασία ό,τι είναι εργασία.** Αυτό ισχύει για τον διανομέα, τον εκπαιδευτικό του φροντιστηρίου, τον ερευνητή και κάθε εργαζόμενο που σήμερα δεν μετράει για τα στατιστικά της «ανάπτυξης». Ισχύει για τους εργάτες μετανάστες χωρίς χαρτιά που τρέμουν το εργατικό ατύχημα, ενώ την ίδια ώρα δεν μπορούν να είναι μέλη των συνδικάτων, αλλά και για τις τόσες γυναίκες των οποίων η ζωή γίνεται έρμαιο της εργοδοσίας. Και το ύψος του μισθού δεν μπορεί να είναι μια μειοδοσία μεταξύ κυβέρνησης και ΓΣΕΕ γύρω απ' το χιλιάρικο, όταν δημοσιεύματα του αστικού τύπου αναφέρουν πως φέτος το φθινόπωρο ένας εργαζόμενος που ζει μόνος στην Αθήνα χρειάζεται **1300 ευρώ μόνο για πάγια έξοδα.**

Δεν γίνεται να ακούμε ότι *«δεν υπάρχουν λεφτά»* για μισθούς, νοσοκομεία και σχολεία, όταν βρίσκονται για εξοπλισμούς, πολεμικές συμμετοχές και προγράμματα αμυντικής καινοτομίας. Η πολεμική προετοιμασία δεν είναι ξεχωριστό θέμα από την ακρίβεια: είναι ο τρόπος με τον οποίο κατανέμονται οι πόροι. Και δεν πρόκειται για ουδέτερη *«εθνική προσπάθεια».* Είναι η προετοιμασία των εργαζομένων να πληρώσουν την ενεργειακή και στρατιωτική διεκδίκηση των δικών μας κυρίαρχων τάξεων στη μοιρασιά της παγκόσμιας «πίτας».

Το κοινό νήμα που μπορεί να ενώσει όλες αυτές τις κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, είναι η **ακρίβεια,** είναι η καθημερινή εμπειρία του κόσμου της δουλειάς: **το ρεύμα και τα καύσιμα, το σούπερ μάρκετ, το ενοίκιο και η στέγαση.** Κάθε οικογένεια βλέπει τον μισθό να εξανεμίζεται πριν βγει ο μήνας, ενώ κάποιοι άλλοι καταγράφουν ρεκόρ κερδοφορίας. Γι' αυτό η ακρίβεια πρέπει να βρίσκεται σε κάθε στάση εργασίας, σε κάθε συνέλευση και σε κάθε κάλεσμα: ως ζήτημα αξιοπρεπούς ζωής, που δεν λύνεται με **επιδόματα, αλλά με αυξήσεις στους μισθούς, με έλεγχο και μείωση των τιμών** στα βασικά αγαθά και με δημόσια ιδιοκτησία και εργατικό έλεγχο στην ενέργεια και σε όλα τα κοινωνικά αγαθά.

Σε αυτή την πορεία υπάρχει ήδη ένα **σημαντικό ορόσημο.** Οκτώ μέρες πριν την απεργία πραγματοποιείται η **πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.** Δεν πρέπει να είναι μια τυπική επετειακή κινητοποίηση. Μπορεί όμως να αποκτήσει και βαθύ εργατικό χαρακτήρα, αν η εργατική τάξη βρεθεί εκεί με τα δικά της συνθήματα και τις δικές της σημαίες. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου συνδέθηκε ιστορικά με την αντίθεση στη δικτατορία, στην αμερικανική επιρροή και στην υποταγή της χώρας σε ξένα συμφέροντα. Το

ίδιο ερώτημα τίθεται **και σήμερα με άλλη μορφή: ποιον εξυπηρετεί η εμπλοκή της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς και ποιος πληρώνει το κόστος.**

Η απάντηση στην πορεία πρέπει να είναι σαφής: **Έξω το ΝΑΤΟ του πολέμου. Έξω οι ΗΠΑ** με τον κάθετο διάδρομο μεταφοράς υγροποιημένου φυσικού αερίου, που μας εκβιάζει σε πανάκριβο ηλεκτρικό ρεύμα. **Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας.** Δεν πρόκειται για ξεχωριστό θέμα από την ακρίβεια, αλλά για την ίδια πολιτική με άλλη όψη. Οι ενεργειακές και στρατιωτικές επιλογές των κυρίαρχων τάξεων μεταφέρουν το κόστος στους μισθωτούς, με ακριβότερους λογαριασμούς, ακριβά καύσιμα και υποβάθμιση των δημόσιων αγαθών. Το ποιοι κερδίζουν από αυτό, στην εγχώρια και στην παγκόσμια «πίτα» της ενέργειας, των εξοπλισμών και των μεταφορών, είναι γνωστό. Ποιοι κερδίζουν από τον ανταγωνισμό των αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία, από τον τεμαχισμό της θάλασσας σε οικόπεδα προς εκμετάλλευση από τις μεγάλες εξορυκτικές εταιρείες, από τις ΑΟΖ;

Δεν μπορούμε να αρκεστούμε σε **γενικές καταγγελίες** και χρειάζεται να το συνδέσουμε με **συγκεκριμένα εργατικά αιτήματα.** Στις επιχειρήσεις που κλείνουν, απολύουν ή αναδιαρθρώνονται, η απάντησή μας δεν μπορεί να είναι **μόνο** η αντίδραση σε κάθε απόλυση. Πρέπει να ζητάμε να περάσουν οι επιχειρήσεις αυτές στο δημόσιο, να μη χαθεί ούτε μία θέση εργασίας και να λειτουργήσουν με τον έλεγχο των εργαζόμενων. Αυτό δεν είναι ένα ουτοπικό σύνθημα. Σε πολλές χώρες υπάρχει πλούσια εμπειρία του κινήματος τις τελευταίες δεκαετίες με εγχειρήματα που έφτασαν να απειλήσουν την εργοδοτική εξουσία και με εγχειρήματα που ηττήθηκαν. Και από τα δύο έχουμε να μάθουμε: τι έκανε δυνατή την πρόοδο, πού χάθηκε η συνέχεια και ποιο περιεχόμενο και μορφές χρειάζονται.

Ας παραδειγματιστούμε κι από τα κινήματα που βρίσκονται σε εξέλιξη σε **Γαλλία, Ισπανία** και αλλού. Αν κάτι είναι βασικό κοινό χαρακτηριστικό τους, είναι η **επιμονή** και η **διάρκεια.** Δεν χρειαζόμαστε και εμείς να δούμε τις προϋποθέσεις ανάπτυξης ενός τέτοιου κινήματος και στη δική μας χώρα;

Το τελευταίο μας ερώτημα, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό: **μετά τις 25,** τι προτείνει η πλειοψηφία του Εργατικού Κέντρου Αθήνας; Να μετράμε αντίστροφα για τις γιορτές των Χριστουγέννων πριν από την ψήφιση του προϋπολογισμού; Με την καλπάζουσα ακρίβεια τίποτα δεν θα είναι γιορτινό, ενώ η ενεργειακή φτώχεια θα αναγκάσει πάλι τα φτωχά νοικοκυριά σε καύση ακατάλληλων υλικών, με το βαρύ πέπλο της αιθαλομίχλης να στέκεται αμείλικτο πάνω από την Αττική.

Από τώρα πρέπει να μπει σχέδιο ενάντια σε έναν **προϋπολογισμό που θα είναι**

πολεμικός. Η κήρυξη απεργίας την ημέρα ψήφισής του είναι ταυτόχρονα ισχυρό **απεργιακό και αντιπολεμικό μήνυμα.**

Αν το Εργατικό Κέντρο Αθήνας δεν θέλει να σηκώσει τον πήχη της διεκδικητικότητας, θα πρέπει να το πάρουν τα πρωτοβάθμια σωματεία πάνω τους. Σε αυτή την κατεύθυνση σωματεία του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα καλούν σε **συνάντηση πρωτοβάθμιων σωματείων την Τρίτη 3 Νοεμβρίου** στα γραφεία των Σωματείων ΣΕΡΕΤΕ, ΣΕΦΚ-Κλαδικό σωματείο εργαζομένων στην ιδιωτική εκπαίδευση και ΣΥΒΧΨΑ, Κάνιγγος 13, στις 18:30.

—

ΥΓ: Σε όλα τα παραπάνω χρειάζεται να προχωρήσουμε με αγωνιστική ταξική ενότητα όλων των αγωνιστικών τμημάτων, με εργατική δημοκρατία και όχι με ιδιοκτησιακές λογικές και πρακτικές, όπως αυτές που εκδηλώθηκαν με σπρωξίματα και τραμπουκισμούς σε απεργιακά μπλοκ σωματείων, όπως συνέβη με το ΣΕΡΕΤΕ στην απεργία στα λιμάνια στις 30 Οκτωβρίου, αλλά και στις 21 Οκτωβρίου, στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, όταν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ επιτέθηκαν σε μπλοκ εκπαιδευτικών σωματείων.